

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1406/2014
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ј. из К., чији је пуномоћник Г.П., адвокат из М., против туженог ЈП „Србијашуме“ из Београда, ради поништаја одлука и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2548/14 од 13.08.2014. године, у седници одржаној 23.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2548/14 од 13.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2992/14 од 22.04.2014. године, ставом првим изреке, није дозвољено преиначење тужбе поднеском од 13.12.1994. године; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд поништи одлуке директора туженог ЈП „Србијашуме“, Шумско газдинство „Београд“ са седиштем у Београду, о престанку радног односа тужиоцу Д.Ј., шумару, број 111 од 13.01.1994. године и број 111/1 од 17.01.1994. године, као и одлука Комисије за заштиту права радника туженог предузећа број 2168/1 од 09.09.1994. године, као незаконите, те да се наложи туженом да тужиоца врати на радно место шумара у Шумској управи „Липовица“; ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2548/14 од 13.08.2014 године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2992/10 од 22.04.2014. године, у делу става другог изреке, па су поништене као незаконите одлуке директора туженог број 111 од 13.01.1994. године и број 111/1 од 17.01.1994. године само у погледу датума престанка радног односа и у овом делу одлука Комисије за заштиту права радника број 2148/1 од 09.09.1994. године, па је утврђено да је тужиоцу престао радни однос код туженог 09.09.1994. године; ставом другим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2952/10 од 22.04.2014. године у осталом делу става другог изреке, у ставу првом и ставу трећем изреке и у овом делу жалба тужиоца је одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 45/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. наведеног члана, на коју се ревизијом указује, јер побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати и садржи разлоге о битним чињеницама које нису противречне изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време и обављао је послове шумара. Решењем директора туженог број 111 од 13.01.1994. године, које је исправљено одлуком број 111/1 од 17.01.1994. године, утврђено је да тужиоцу престаје радни однос због неоправданог изостанка са посла преко пет радних дана узастопно до дана доношења решења 13.01.1994. године, а означено је да радни однос тужиоцу престаје 06.07.1993. године. Према образложењу ових одлука, тужилац није оправдао свој изостанак са посла после 29.06.1993. године и није се појављивао на послу до дана доношења решења 13.01.1994. године. Тужилац је против решења од 13.01.1994. године и одлуке од 17.01.1994. године, изјавио приговоре који су одлуком Комисије за заштиту права радника 09.09.1994. године одбијени као неосновани и првостепене одлуке су потврђене. У периоду од 01.06.1993. године до 28.06.1993. године, тужилац је користио годишњи одмор, са обавезом да се јави на рад 29.06.1993. године. Међутим, тужилац се није јавио на рад, али се у здравственој установи - амбуланти „Петар Драпшин“ у саставу Института за рехабилитацију у којој није имао здравствени картон, 01.07.1993. године јавио лекару и издат му је упут за специјалистички преглед, али у протокол није била уписана дијагноза, нити је било уписано да је тужилац отворио боловање. Према извештају о привременој спречености за рад од 23.09.1993. године, овереним факсимилом и својеручним потписом лекара П.Н., који је радио у наведеној установи као лекар опште праксе, тужилац је био спречен за рад од 01.07.1993. до 30.07.1993. године. Према подацима из протокола, тужилац се јавио на контролни преглед 24.09.1993. године, али без уписаних података о дијагнози и чињеници да је тужиоцу отворено боловање. Тужилац се, по искоришћеном годишњем одмору није јавио на рад 29.06.1993. године, није долазио на посао до доношења решења о престанку радног односа 13.01.1994. године, нити је туженог обавестио о разлозима свог изостанка.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили као неоснован захтев тужиоца за поништај одлука о престанку радног односа и враћање на рад.

Законом о радним односима („Сл. гласник РС“, број 51/91...67/93), који је био на снази у време доношења побијаних одлука, чланом 87. став 1. тачка 7. било је прописано да раднику престаје радни однос без његове сагласности ако је неоправдано изостао са посла пет радних дана узастопно.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови закључили да је настао основ за престанак радног односа тужиоцу, јер је неоправдано одсуствовао са посла више од пет радних дана узастопно. Наиме, неоправдано одсуство је несумњиво трајало од 01.08.1993. године све до 13.01.1994. године, када је донето побијано решење. У том вишемесечном периоду тужилац је очигледно испољио свест о недопустивости таквог понашања, које се огледа у томе што нити је долазио на рад, нити се послодавцу јавио да је због одређених разлога спречен да ради. Правилно је другостепени суд оценио околности у погледу јављања тужиоца лекару закључивши да и кад се узме у обзир да је лекарским извештајем оправдао одсуство у јулу 1993. године то није од одлучујућег значаја, зато што и даље остаје дуг период неоправданог одсуства - од 01.08.1993. године до 13.01.1994. године. Стога је тужени ценећи све ове околности имао основа да донесе решење о престанку радног односа које је потврђено од стране другостепеног органа, доношењем одлуке којим је приговор тужиоца одбијен као неоснован. Такође, правилно је другостепени суд у побијаној одлуци утврдио датум престанка радног односа тужиоцу - 09.09.1994. године, обзиром да је тог дана донета одлука Комисије за заштиту права радника о приговорима тужиоца који су изјављени против првостепеног решења од 13.01.1994. године и одлуке од 17.01.1994. године. Како је даном доношења одлуке о приговорима, а на основу одредбе члана 100. Закона о радним односима, првостепено решење којим је одлучено о радно-правном статусу тужиоца постало коначно, тужиоцу је престао радни однос 09.09.1994. године. Сагласно наведеном, били су испуњени услови из цитиране одредбе члана 87. став 2. тачка 7. Закона о радним односима у погледу трајања и неоправданости одсуства тужиоца и тужени је донео закониту одлуку о престанку радног односа. На законитост побијане одлуке не утиче то што је првостепени суд у својој одлуци навео одредбе члана 108. и 113. Закона о радним односима („Сл. гласник РС“ бр. 55/96) који се не примењује у овом случају, обзиром да је у спорним одлукама јасно наведен члан 87. став 2. тачка 7. Закона о радним односима („Сл. гласник РС“, број 51/91...67/93), који се примењује у овој правној ствари, а који представља самосталан разлог због кога раднику престаје радни однос без његове сагласности. Осим тога, правилан је закључак другостепеног суда да евентуални пропуст надлежног органа да пре доношења одлуке о приговору радника затражи мишљење синдиката, у смислу члана 96. Закона о радним односима, није повреда поступка која би у конкретном случају, била од утицаја на законитост одлуке о престанку радног односа.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Осталим ревизијским наводима побија се правилност утврђеног чињеничног стања, због чега ревизија не може да се изјави у смислу члана 398. став 2. Закона о парничном поступку. Приликом одлучивања Врховни касациони

суд је ценио и остале ревизијске наводе, али их није посебно образлагао обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**